

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 22. února 2024 stížnost **odsouzeného Dušana K.**, narozeného xxx, proti usnesení Okresního soudu v Šumperku ze dne 18. 1. 2024, č. j. 2 PP 19/2023-48, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu **se** stížnost odsouzeného Dušana K. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 18. 1. 2024, č. j. 2 PP 19/2023-48, bylo rozhodnuto tak, že se podle § 331 odst. 1 trestního řádu, § 88 odst. 1, 3, 5 trestního zákoníku a contrario žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 4. 1991, č. j. 2 T 43/90-1098, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 1. 1992, č. j. 7 To 65/1991-1209, zamítá.
2. Proti tomuto usnesení si podal odsouzený stížnost. V písemném odůvodnění opravného prostředku, prostřednictvím obhájce Mgr. Ondřeje Zaorálka, uvedl, že považuje napadené usnesení za věcně nesprávné, neboť má za to, že byly splněny zákonné podmínky pro jeho podmíněné propuštění. Odsouzený vytkl soudu prvního stupně nedostatky v rozsahu provedeního dokazování, neboť nedůvodně nevyhověl jeho návrhu na výslech svědka Maroše D. Tento svědek byl přitom způsobilý vyjádřit se k otázce zajištění ubytování pro odsouzeného, k otázce zajištění přijetí odsouzeného do řádného pracovního poměru v případě jeho podmíněného propuštění a dále k rodinným vazbám odsouzeného. Tyto poznatky pak mohly být využitelné pro soudem přibraného soudního znalce PhDr. Pavla Koldu, který individuální a konkrétní rodinné vazby odsouzeného nezkoumal a na místo toho formuloval své závěry na základě svých zobecňujících představ o rodinných vazbách v rámci etnické komunity, ke které má podle soudního znalce odsouzený patřit. Okresní soud dle odsouzeného nevysvětlil řádným způsobem důvody, které jej k zamítnutí tohoto důkazního návrhu vedly. Odsouzený proto tento důkazní návrh v odvolání zopakoval.

Odsouzený dále soudu prvního stupně vytkl, že své zamítavé stanovisko dominantním způsobem opřel o závěry znaleckého posudku. Měl za to, že tyto závěry se dostatečným způsobem neopírají o poznatky individuálního charakteru, nýbrž o zobecňující představy soudního znalce. Soudní znalec zaujal obecně negativní postoj k možnosti podmíněného propuštění z výkonu výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí a toto jeho negativní stanovisko se následně promítlo ve vztahu k závěrům, které formuloval vůči odsouzenému. Soudní znalec a priori zpochybnil příslib poskytnutí ubytování a příslib přijetí do pracovního poměru, které odsouzenému nabídla jeho rodina, aniž by toto zpochybnování opíral o konkrétní zjištění. Odsouzený měl za to, že se soudnímu znalci nepodařilo dostatečným způsobem oprostít od zobecňujících schémat a od svých znaleckých závěrů formulovaných v rámci svých dřívějších znaleckých posudků, které zpracovával ve vztahu k odsouzenému, když z tohoto důvodu je namíste uvažovat o zadání zpracování

znaleckého posudku jinému soudnímu znalci. Odsouzený z těchto důvodů vytkl soudu prvního stupně, že vycházel ze znaleckého posudku, který vykazuje formální nedostatky, neboť znalecký posudek odkazuje na § 127a občanského soudního řádu a na § 110a trestního řádu, které v případě soudního znalce přibráného za účelem zpracování znaleckého posudku trestním soudem nemají místo. Soud prvního stupně tyto vady znaleckého posudku toleroval a nezajistil jejich odstranění. Odsouzený dosud odpykal (včetně vazby) bezmála 34 let z uloženého výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí a měl za to, že byly v jeho případě splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody za současného stanovení přiměřené zkušební doby, případně i vyslovení dohledu nebo za současného uložení přiměřených omezení či přiměřených povinností. Odsouzený poukázal na znění § 88 odst. 5 trestního zákoníku a uvedl, že v jeho případě nehrozí opakování spáchaného nebo jiného obdobného zvláště závažného zločinu, když závěry znaleckého posudku v tomto směru odsouzený hodnotí jako spekulativní a nepodložené.

Odsouzený je osobou, která v rámci výkonu trestu odnětí svobody vystupuje nekonfliktně, bez projevů agrese a dokáže předcházet konfliktním situacím. Byl s ním řešen toliko jeden kázeňský prohřešek, za který byl v roce 2010 kázeňsky potrestán, avšak tento kázeňský trest již byl zahlazen. S personálem věznice i s kolektivem odsouzených vychází dobře. V průběhu výkonu trestu odnětí svobody u něj nebyla zaznamenána konfliktní situace. Odsouzený svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a dalšího výkonu trestu odnětí svobody tak již není třeba. Od odsouzeného lze zároveň očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Odsouzenému byly opakovaně uděleny pochvaly a z dlouhodobého hlediska má kladné hodnocení. Věznice se k jeho návrhu na podmíněné propuštění připojila.

Odsouzený po dobu výkonu trestu odnětí svobody projevuje zájem o pracovní zařazení a postupně byl zařazován na jednotlivých pracovištích, kde vykonával jednodušší manuální činnosti. Opakovaně byl hodnocen jako stabilní pracovník. V současné době však pracovní zařazen není, a to z objektivních důvodů.

V případě propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody je odsouzený připraven nastoupit do zaměstnání, což by mělo pozitivní vliv na jeho další život. Odsouzený by si po nástupu do zaměstnání obstarával práci prostředky pro svou obživu, což by umožnilo dovést jeho nápravu a zajistit trvalou tendenci dalšího řádného života. Společnost MARKUS-STAV, s. r. o., zastoupená jednatelem Marošem D. je připravená a ochotná odsouzeného ihned zaměstnat v řádném pracovním poměru, a to jako pracovníka na pozici stavební dělník. Statutárním orgánu a jedinému společníkovi společnosti MARKUS-STAV, s. r. o., je odsouzený dobře znám, neboť odsouzený a jednatel jsou příbuzní (jedná se o strýce a synovce). Tato skutečnost by měla pozitivní vliv na předpoklad řádného návratu odsouzeného do normálního života. Předložené potvrzení o přijetí do pracovního poměru svědčí o tom, že odsouzený má vytvořeno stabilní rodinné zázemí, a tedy i příslušné sociální zázemí, které je předpokladem k přechodu ze života ve věznici do normálního života. V souvislosti s přijetím do řádného pracovního poměru by byla odsouzenému dána příležitost ke splácení závazků. Odsouzený má rovněž zajištěno ubytování, a to prostřednictvím Maroše D., což doložil. Maroš D. jednak jako příbuzný, jednak jako zaměstnavatel je nepochybně způsobilý zajistit příznivé působení na odsouzeného v případě návratu do běžného života. Odsouzený je se svou rodinou v pravidelném intenzivním kontaktu, přičemž rodinní příslušníci (včetně Maroše D.) odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody navštěvují a podporují jej.

Dosud vykonávaný trest odnětí svobody na doživotí pro odsouzeného představuje obrovské životní ponaučení. Postoj odsouzeného ve vztahu k jeho trestné činnosti doznal významných změn. Odsouzený si je plně vědom závažnosti a nenávratnosti svého jednání a jeho fatálních důsledků a hluboce svého jednání lituje. Během téměř 34 let, které odsouzený strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, prošel katarzí.

Závěrem odsouzený navrhl, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a sám rozhodl o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a to za současného stanovení přiměřené

zkušební doby, případně za současného vyslovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení či přiměřených povinností.

3. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud stížnostní (§ 146 odst. 2 písm. d/ trestního řádu) úvodem shledal, že stížnost odsouzeného byla podána oprávněnou osobou (§ 142 odst. 1 trestního řádu), v zákonné třídní lhůtě od oznámení usnesení a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 143 odst. 1 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného usnesení a jemu předcházejícího řízení.
4. Z podnětu podané stížnosti tedy krajský soud podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházející a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.
5. Krajský soud jako soud stížnostní dále konstatuje, že v samotném řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení, neshledal žádných procesních vad, kdy v tomto ohledu nevznasl žádných námitek ani stěžovatel.
6. Podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku soud *může* odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a ad a) odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody nebo ad b) odsouzený, jenž nebyl odsouzen za zvlášť závažný zločin,
  - 1) kterým byla nebo měla být způsobena smrt, nejde-li o trestný čin zabití podle § 141 odst. 1,
  - 2) kterým byla nebo měla být způsobena těžká újma na zdraví,
  - 3) jehož znakem je spáchání na těhotné ženě nebo na dítěti,
  - 4) který spáchal jako člen organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny, nebo zvlášť závažný zločin účasti na organizované zločinecké skupině (§ 361),
  - 5) který spáchal v úmyslu umožnit nebo usnadnit spáchání teroristického trestného činu, trestného činu účasti na teroristické skupině (§ 312a), financování terorismu (§ 312d), podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 3 nebo vyhrožování teroristickým trestným činem (§ 312f), nebo
  - 6) který je uveden v hlavě třetí, sedmé, deváté, dvanácté a třinácté zvláštní části tohoto zákona nebo v odstavci 4,
  - 7) a který dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, vykonal alespoň třetinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.
7. Podle § 88 odst. 5 trestního zákoníku, může být osoba odsouzená k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí podmíněně propuštěna až po nejméně dvaceti letech výkonu tohoto trestu, nehrozí-li s ohledem na okolnosti činu, za který byla odsouzena, a povahu její osobnosti opakování spáchaného nebo jiného obdobného zvlášť závažného zločinu.
8. Z pohledu krajského soudu je úvodem třeba uvést, že Ústavní soud ustáleně judikuje, že podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je i při splnění zákonem stanovených podmínek zákonným institutem mimořádným, který dává soudu možnost, nikoliv však povinnost odsouzeného z výkonu trestu podmíněně propustit. Na otázku možnosti podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nahlíží Ústavní soud jako na zákonem presumovaný benefit, jenž může být poskytnut odsouzenému, jen je-li zjevné, že jeho pobyt ve vězení vedl k nápravě a lze očekávat, že po propuštění nebude v trestné činnosti pokračovat. Užití tohoto dobrodiní není nárokové a automatické pro každého vězněného, a je na obecných soudech, aby posoudily všechny okolnosti konkrétního případu a rozhodly, zda důvody pro mimořádné zkrácení trestu nastaly. Jde o výjimku z obecného pravidla výkonu celého spravedlivě vyměřeného trestu, který se automaticky nezkracuje pouze slušným chováním během věznění. Pokud obecný soud dospěje k závěru, že

požadavek pozitivní prognózy budoucího chování odsouzeného není dán, jde o výraz nezávislého soudního rozhodnutí, který i Ústavní soud respektuje.

9. Zatímco polepšení sleduje aktivitu a změnu odsouzeného v blízké minulosti, případně v přítomnosti, očekávání vedení řádného života je orientováno do budoucna. V souvislosti s posuzováním „pozitivní prognózy“ je důležité i zjištění, v jakém prostředí bude pachatel žít a pracovat po propuštění z výkonu trestu, zda má rodinné a sociální zázemí, zaměstnání, bydlení, jaké jsou jeho sociální poměry, jaké podmínky má vytvořeny pro přechod do normálního života na svobodě atd. Rovněž trestní minulost odsouzeného je aspektem, který je namísto zhodnotit při očekávání vedení řádného života v budoucnu, nelze ji však hodnotit formalisticky. Význam má i případné zjištění, jak bude veřejnost reagovat na předčasné propuštění pachatele z výkonu trestu odnětí svobody.
10. Smysl podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody tedy není v tom, aby za dobré chování, případně za dobrou práci ve výkonu trestu, byl pachatel automaticky propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele na to, jaká je prognóza jeho dalšího chování. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je totiž namísto jen tehdy, jestliže vzhledem ke všem okolnostem, které mohou mít v tomto směru význam, **je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede i na svobodě řádný život a že tu není pro společnost příliš velké riziko jeho recidivy** (viz např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1775 s. a násl.).
11. Krajský soud poukazuje na to, že s ohledem na citovanou zpřísnující podmínku vyplývající z § 88 odst. 5 trestního zákoníku, nestačí v případě odsouzeného splnění obecných předpokladů k podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku, ale zákon klade důraz na to, aby u podmíněně propuštěného byla vyloučena recidiva, neboť nelze připustit riziko opětovného spáchání zvláště závažných trestných činů jen z důvodu, že odsouzenému pachateli bude zkrácen vykonávaný trest. Uvedeným hlediskem zákon zdůrazňuje ochranu společnosti před nejzávažnějšími trestnými činy a jejich pachateli. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mohou v tomto případě vylučovat buď určité závažné okolnosti činu, za který byl pachatel odsouzen, nebo některé negativní povahové rysy jeho osobnosti, popřípadě obě zmíněná hlediska zároveň.
12. V této souvislosti je nezbytné uvést, že byl Dušan K. odsouzen společně s Františkem K. rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 4. 1991, č. j. 2 T 43/90-1098, ve znění rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 1. 1992, č. j. 7 To 65/1991-1209, za tři dokonané trestné činy vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), f) trestního zákoníku, jeden pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 trestního zákoníku, § 219 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), f) trestního zákoníku, tři trestné činy loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku a 6 trestných činů porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody na doživotí. Uvedené trestné činnosti se obžalovaný dopustil ve vztahu k seniorům, kteří byli zavražděni zvláště surovým a trýznivým způsobem v úmyslu získat majetkový prospěch.
13. Krajský soud se po provedeném neveřejném zasedání ztotožnil s argumentací okresního soudu, který v případě odsouzeného konstatoval, že splnil formální podmínku vykonání nejméně 20 let z uloženého výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí a dále, že svým chováním a plněním povinností ve výkonu trestu prokázal polepšení. Ve shodě s okresním soudem však ani krajský soud dosud neshledal, že by bylo možné od odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede na svobodě řádný život. Uvedené je prokázáno hodnocením odsouzeného věznicí a zejména znaleckým posudkem, který byl na odsouzeného zpracován jak v trestním řízení, tak nyní v souvislosti s jeho žádostí o podmíněné propuštění.
14. Z hodnocení odsouzeného věznicí lze poukázat zejména na to, že chování odsouzeného často ovlivňuje proměnlivost nálad a kolísavý je i jeho zájem o okolní dění. Snahu o posun v hierarchii osobních hodnot, popřípadě zvýšení nebo prohloubení vzdělání výrazně limituje simplexní ráz

osobnosti s akcentací asociálních rysů. Zhodnocení rozvoje osobnosti z psychologického nebo terapeutického hlediska z posledního období nelze objektivně posoudit, neboť odsouzený v občasných pohovorech s psychologem řešil pouze otázky, které souvisely s jeho uvězněním, s podmínkami ubytování, problematikou vztahů s odsouzenými nebo blízkými osobami, popř. s perspektivou doživotního trestu. Vinu na spáchaných trestných činech odsouzený nepopírá, nesouhlasí však s právní kvalifikací trestného činu a délkou stanoveného trestu. Nadále popírá úmysl vraždy a uvádí, že nemohl pod vlivem dominantního spolupachatele domýšlet následky své trestné činnosti. Z hodnocení se dále podává, že odsouzený nemá dlouhodobě zájem o speciálně výchovné a vzdělávací aktivity, kdy činnosti zaměřené na rozvoj osobnosti, popř. na práci s trestnou činností odmítal. Pokud v rámci programu speciálního zacházení navštěvoval vědomostní kroužek a skupinovou psychoterapii a relaxaci, jejichž cílem byla eliminace mimořádných událostí, prohloubení sebepoznání vlastní osobnosti a řešení zátěžových situací, přistupoval odsouzený k těmto aktivitám pouze formálně.

15. Z právě uvedeného vyplývá, že odsouzený po celou dobu výkonu trestu rezignoval na jakékoli resocializační programy, které by mu pomohly rozvíjet se a pracovat na jeho osobnosti a hierarchii osobních hodnot. Ze znaleckého posudku zpracovaného na jeho osobu v trestním řízení vyplynulo, že jeho intelektové schopnosti odpovídají mentálnímu pásmu slaboduchosti, s výraznou složkou výchovné a výukové zanedbanosti, praktická složka inteligence je na vyšší úrovni. Jeho osobnost hodnotili znalci jako neharmonicky strukturovanou, psychotickou, s převahou asociálních rysů. Dále konstatovali, že ke společnosti má asociální vztah, stejně tak k odsouzenému K., s nímž se trestné činnosti dopustil a rovněž k poškozeným seniorům. Je egocentrický a v popředí jeho zájmu je jeho vlastní osoba a vlastní zájmy. Není zvýšeně submisivní, ani podléhavý, a to ani ve vztahu ke K. Uvedené tak vylučuje odsouzeným opakovaně prezentované, že nemohl pod vlivem dominantního spolupachatele domýšlet následky své trestné činnosti. Jeho jednání bylo dle znalců motivované zjištěně. Vzhledem k jeho věku (v době spáchané trestné činnosti) považovali znalci vývoj jeho osobnosti za relativně ukončený a dále uvedli, že psychotické rysy jeho osobnosti jsou těžko ovlivnitelné. Asocialitu pak považovali za negativní faktor při jeho resocializaci. Znalec PhDr. Pavel Kolda, který zpracoval znalecký posudek na odsouzeného v souvislosti s jeho žádostí o podmíněné propuštění, pak dospěl k závěru, že u odsouzeného nedošlo k žádné podstatné změně v osobnostních vlastnostech od posledního znaleckého zkoumání (znalec zkoumal odsouzeného opakovaně, a to v souvislosti s jeho žádostmi o přerážení do věznice s mírnějším režimem, naposledy v roce 2017). I nadále znalec registroval u odsouzeného spíše specifický dopad na profil osobnosti, chování a prožívání v důsledku dlouhodobé adaptace na výkon trestu. Měl nadále za vysoce pravděpodobné, že v případě podmíněného propuštění nelze předpokládat bezproblémové začlenění odsouzeného do majoritního sociálního prostředí. Potenciál resocializace odsouzeného je dle něj na velmi nízké úrovni (v důsledku masivní fixace adaptačního stylu na inkarceraci, nízkou kognitivní složku, omezenou přístupnost korektivním vlivům, minimální ochotu identifikovat se s cíli resocializačních programů – jde tak pouze o teoretickou možnost úspěšné resocializace).
16. Krajský soud po provedeném neveřejném zasedání dospěl tedy k závěru, že byť odsouzený deklaroval svoji připravenost na život na svobodě a snažil se přesvědčit soudy obou stupňů, že jsou v jeho případě splněny podmínky pro podmíněné propuštění, nebylo možné s ohledem na shora uvedené dospět k závěru, že by od něj bylo možné očekávat, že v případě podmíněného propuštění povede na svobodě řádný život. Krajský soud v této souvislosti opětovně připomíná shora cit. ustanovení § 88 odst. 5 trestního zákoníku, které umožňuje podmíněně propustit osobu, která byla odsouzena k výjimečnému trestu na doživotí pouze tehdy, nehrozí-li s ohledem na okolnosti činu, za který byla odsouzena, a povahu její osobnosti, opakování spáchaného nebo jiného obdobného zvláště závažného zločinu. Stížnostní soud poukazuje v této souvislosti na „hrůznou“ trestnou činnost, jíž se odsouzený dopustil, kdy spolu s odsouzeným K. vraždili ze zjištěných důvodů seniory a dále na povahu jeho osobnosti prezentovanou znalci. Na základě uvedených skutečností krajský

soud konstatuje, že v jeho případě nadále existuje pro společnost příliš velké riziko recidivy a opakování závažné trestné činnosti tedy nelze v jeho případě vyloučit. Důvody pro mimořádné zkrácení trestu tak dosud nenastaly. Krajský soud pozitivně hodnotil sociální kontakty odsouzeného a skutečnost, že má oporu v rodině, která mu poskytla jak příslib bydlení, tak příslib zaměstnání. Pokud odsouzený vytýkal okresnímu soudu, že nevyslechl jako svědka Maroše D., který mu uvedené přísliby poskytl, krajský soud nepovažoval, s ohledem na shora uvedené, tuto námitku za relevantní, neboť jeho výslech by na zamítnutí žádosti odsouzeného ničeho nezměnil. Jeho žádost byla zamítnuta z jiných důvodů. Stejně tak neshledal důvodnými jeho námitky stran znaleckého posudku. Znalec odsouzeného vyšetřil a jeho závěry tak nelze považovat za zobecňující. Navíc tyto závěry korespondují se znaleckým posudkem, který byl na odsouzeného zpracován v trestním řízení, přičemž bylo prokázáno, že odsouzený po celou dobu výkonu trestu nevyvinul žádné úsilí ve vztahu k práci na své osobnosti a nejevil zájem o programy, jejichž prostřednictvím by mohl docílit zlepšení v této oblasti.

17. Je tedy na odsouzeném, pokud bude chtít v budoucnu svou žádost opakovat, aby učinil další reálné kroky, z nichž bude zřejmé, že se řádně připravuje na život na svobodě. Za tím účelem je nezbytné, aby si v souvislosti se závěry znaleckého posudku a hodnocení věznicí zvolil ve výkonu trestu speciálně výchovné aktivity, díky nimž bude pracovat na zvýšení a prohloubení vzdělání a dále činnosti zaměřené na rozvoj osobnosti, popř. na práci s trestnou činností, které mohou přispět k potlačení jeho negativních osobnostních rysů. Odsouzený může v této souvislosti požádat o psychologickou intervenci, poradenství či si zvolit různé terapeutické programy. Nadále se pak bude snažit o pracovní zařazení, neboť pracovní návyky jsou velmi podstatné pro zařazení se do společnosti a pro úspěšné zvládnutí života na svobodě.
18. Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal stížnost odsouzeného jako nedůvodnou, zamítl ji postupem dle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Olomouc 22. února 2024

Mgr. Zuzana Vladyková v. r.
předsedkyně senátu